

DONKERE WOLKEN

vol
CONFETTI

MONICA HAAK

1

ABBY

Mijn fiets komt piepend tot stilstand, nadat ik met mijn volle gewicht op mijn rem ben gaan staan. De regen komt met bakken uit de lucht en ik prevel een gebedje. Laten we hopen dat mijn telefoonhoesje van de SoLow echt waterdicht is. Ik spring van mijn fiets en kijk zoekend om me heen. Mijn fluo-oranje telefoon ligt op de straattegels met het scherm naar beneden. Kak! Gelukkig komt er geen auto aan. Ik trek een sprintje, gris mijn telefoon van de grond en scan in paniek het scherm, voorbereid op een flinke barst, maar tot mijn grote opluchting is het nog heel. Hóé dan?

‘Abby? Abs?’ klinkt een stem en ik realiseer me dat ik voor het debacle in gesprek was met mijn vriendje.

Ik hou mijn telefoon weer tegen mijn oor, terwijl ik met mijn andere hand mijn fiets van de grond opraap. ‘Holy shit, Milan, mijn telefoon viel dus net op de grond.’

‘Zo te horen doet-ie het nog.’

‘Gelukkig wel,’ verzucht ik. ‘Kom je zo naar mij toe?’ Ik probeer natte slierten haar weg te schudden uit mijn gezicht. ‘Ik heb het koud en ben zeiknat geregend.’

‘Babe, ik ben nog even aan het gamen. Wat nou als je naar mij komt, dan kan ik je opwarmen.’

‘Ik moet nog naar streetdance, hè?’ help ik hem herinneren.

‘Weet je nog? Mijn eerste les in de selectie is vanavond. Ik heb hier zo hard mijn best voor gedaan.’

‘Anders eet je toch mee? Dan hebben we genoeg tijd voor je weg moet,’ oppert Milan. ‘Ik zal het zo tegen mijn moeder zeggen, Abby-babby.’

‘Tot zo, ik hou van je,’ zeg ik. Ik berg mijn telefoon op en fiets zo hard als ik kan naar huis.

Eenmaal thuis schiet mijn moeder omhoog uit haar stoel. ‘Daar blijven!’ roept ze vanuit de woonkamer. ‘Je natte schoenen en jas op de mat! Niet ermee naar binnen komen, ik heb net schoongemaakt.’

Ik rol met mijn ogen en negeer haar.

‘Joh, regent het?’ vraagt mijn tweelingzus Rebecca als ze de trap af komt. Haar donkerbruine krullen zitten weer perfect, terwijl ik het water uit mijn zwarte haar knijp. Mijn haar wisselt altijd af tussen ‘slag’ en ‘van slag’.

‘Haha,’ zeg ik nors, terwijl ik mijn jas uittrek en over de deur van de wc hang. ‘Dat jij nou nooit buitenkomt...’

‘Pfft,’ snuift mijn zus. ‘Als ik niet met een korte broek naar buiten kan, heb ik er niets te zoeken. Mij te koud.’

‘Het was nog droog toen ik naar huis fietste van school,’ zegt ze. ‘Wel kut dat je nu net in die bui zat.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Misschien dat mam me met de auto naar Milan kan brengen als het zo blijft regenen.’

‘Ga je naar Milan?’ vraagt mam, die ineens naast ons staat. ‘Maar je moet toch dansen vanavond?’

‘Ja, maar we willen elkaar gewoon even zien. Het is alweer een tijdje geleden dat we thuis hebben afgesproken.’

‘Dat zal best, maar waarom moet dat dan weer per se nu? En waarom daar? Hij kan toch ook hierheen komen? En dan moet ik je zeker vanuit daar weer naar dansen brengen en daarna weer ophalen? Ik lijk de taxicentrale wel, zeg,’ ratelt

mam en ze zet haar handen in haar zij.

‘Ik ga wel gewoon met de fiets,’ zeg ik snel. ‘Volgens mij klaart het al op.’

Een tak waait tegen het raam en het begint te hagelen, die mijn uitspraak meteen keihard ontkracht.

‘Kun je wel bij Milan blijven eten? Heeft zijn moeder al gezegd dat het goed is?’

‘Jezus, mam, ja!’ roep ik gefrustreerd uit.

‘Ik vraag het alleen maar,’ brengt ze ertegen in. ‘Goed dan, ik breng je wel weer.’

Als ik even later voor de deur sta bij Milan, doet zijn moeder open.

‘Abby! Wat gezellig dat je er bent!’ roept ze vrolijk uit. Lilians lichtbruine haren zitten in een rommelige knot en ze draagt een dikke, paarse trui. ‘Eet je mee?’

‘Eh, ja, heeft Milan dat niet doorgegeven?’ vraag ik, terwijl ik de gang in stap en mijn jas op de kapstok hang.

Lilian doet de deur dicht. ‘Nee, maar het is geen probleem, hoor. Ik maak gewoon een beetje bij en dan kun je straks lekker aanschuiven. Ga maar naar boven, hij is waarschijnlijk weer aan het gamen,’ zegt ze met een glimlach en ze knikt naar de trap.

Dit is de zoveelste keer dat Milan vergeet te zeggen dat ik blijf eten en ik ben degene die zich er steeds ongemakkelijk door voelt. Schijtirritant. ‘Bedankt,’ mompel ik tegen Milans moeder en ik ren de trap op.

***

De bekende geur van zweetvoeten en deo komt me tegemoet als ik de kleedkamer van mijn dansschool binnenstap. Er zitten drie meiden te kletsen, terwijl ze hun zwarte dansschoenen aantrekken.

‘Hoi,’ zeg ik zachtjes. Ik ben niet echt verlegen, maar ik vind het toch altijd spannend om nieuwe mensen te ontmoeten.

De hoofden van de danseressen gaan als die van stokstaartjes synchroon omhoog en richten zich op mij. Gelukkig zeggen ze alle drie vriendelijk gedag. Twee van hen gaan weer verder met het gesprek, maar de derde schenkt me eerst nog een glimlach. Ze heeft lichtblond haar dat in een hoge paardenstaart gebonden is.

Ik trek snel mijn dansschoenen aan en loop dan achter de het groepje aan de danszaal in, waar nog meer meiden stand en zittend met elkaar praten tot de les begint. Ik tel er elf, met mij erbij twaalf. Een beetje verloren steek ik mijn handen in de zakken van mijn sportvest, want ik weet niet bij wie ik het beste kan gaan staan. Ik weet niet óf ik überhaupt wel zomaar bij iemand kan gaan staan, of dat dit de indruk wekt dat ik claimerig of wanhopig ben. Wat zijn de sociale regels hier?

Na niet al te lang piekeren komt de danslerares gelukkig de zaal binnen. Ik herken haar meteen en zit daardoor vol energie. Yselle van Agteren maakt echt de vetste dansen van deze dansschool, dus ik kan niet wachten om te beginnen met haar als lerares.

‘Lieve allemaal, kom even bij mij staan alsjeblieft,’ zegt Yselle. ‘We hebben een nieuwe dame in ons midden die onze groep gaat versterken. Welkom, Abby!’ Ze knikt me glimlachend toe.

‘Hoi allemaal,’ zeg ik en ik steek mijn hand op om de begroetingen van de meiden te beantwoorden.

‘Vandaag wil ik verder met de choreo op “The Motto”,’ gaat Yselle verder. ‘Eerst natuurlijk even de warming-up, en wat techniek oefenen. ‘Gabriëlle is er niet vandaag, dus Joan is alleen. Je kunt je bij haar aansluiten,’ zegt Yselle tegen mij en ze wijst naar het meisje met lichtblond haar dat net in de kleedkamer naar me glimlachte.

‘Hé, ik ben Abby,’ zeg ik als ik naast haar ga staan.

‘Joan,’ zegt ze met een warme stem. ‘Jij bent echt lang, zeg.’

Mijn automatische reactie is om in de verdediging te schieten, maar de vriendelijke toon waarop ze het zegt maakt dat ik mijn woorden inslik. ‘Klopt, daarom mocht ik eerst ook niet naar de selectie,’ zeg ik.

‘Nou ja, zeg. Wat een onzin,’ reageert Joan verontwaardigd. ‘Fijn dat het je toch is gelukt.’

Wanneer we een beetje opgewarmd zijn gaan we in een rij staan voor de *pas de bourrée*.

‘Dans je al lang?’ vraag ik boven de muziek uit.

Joan knikt. ‘Al zo lang ik me kan herinneren. Dansen is echt heel belangrijk voor me. Het is net als ademen: ik kan niet zonder.’

‘Dat begrijp ik helemaal,’ antwoord ik. ‘Even nergens aan denken, één worden met de muziek, al je gevoel in de dans leggen...’ Ik sluit kort mijn ogen en voel hoe de woorden resoneren in mijn hart.

‘Precies dat, ja,’ stemt Joan in.

‘Dames!’ roept Yselle onze kant op. ‘Let even op, alsjeblieft.’

Ik verontschuldig me en ga klaarstaan, want we zijn bijna aan de beurt. Ik werp nog één blik op Joan en zie dat haar ogen passievol fonkelen als ze haar rechterbeen achter haar linker plaatst en daarmee moeiteloos haar *pas de bourrée* inzet.

2

JOAN

Dansen staat voor mij gelijk aan leven. Als het één stopt, stopt het ander voor mij ook. We richten ons voornamelijk op streetdance, maar zo nu en dan wagen we ons aan moderne dans, Afrikaanse dans of hiphop. Het maakt mij niet uit wat we doen, als ik maar kan dansen. Ritme is mijn tweede natuur en zelfs zonder muziek weet ik het te vinden.

De les van vanavond was weer heerlijk. De choreografieën van Yselle zijn echt episch. Aan het eind van het dansjaar, vlak voor de zomer, sluiten we altijd af met een grote dansshow en ik ben nu al benieuwd welke nummers Yselle ons laat dansen. In combinatie met vette outfits is het altijd een enorm spektakel.

Terwijl ik in de kleedkamer mijn zwarte dansschoenen verwissel voor mijn All Stars met panterprint, gaat het nieuwe meisje naast mij zitten op het bankje.

‘En? Wat vond je van de les?’ vraag ik aan Abby. Ik veeg met mijn handdoek wat zweet van mijn voorhoofd.

‘Heel erg gaaf!’ reageert ze enthousiast. ‘Wel een stuk intensiever dan de normale groepen,’ geeft ze toe.

Ik lach. ‘Ja, wel een verschil, hè?’

‘Hoelang zit jij al in de selectie?’ vraagt ze.

Ik fluit. ‘Daar vraag je me wat,’ zeg ik lachend. ‘Een hele tijd, maar ik ben wel ooit begonnen in de gewone groepen, hoor.’

Ik pak mijn lilakleurige *cropped* sweater en trek die over mijn hoofd. 'Je kunt goed dansen,' merk ik op, terwijl ik mijn staart uit mijn sweater bevrijd en het elastiek wat strakker om mijn haren doe.

Abby bloost. 'O, *thanks*,' zegt ze. 'Ik wilde precies hetzelfde over jou zeggen.' Ze glimlacht.

'Thanks,' herhaal ik haar woorden en ik glimlach terug. Als ik mijn telefoon uit mijn sporttas pak, zie ik drie gemiste oproepen van mijn moeder. Ik onderdruk een zucht en ineens ebt het heerlijke gevoel dat ik altijd van dansen krijg weg. *Niets laten blijken. Blijven lachen.*

'Alles oké?' vraagt Abby.

Ik kijk op en zie haar vragende blik. Meestal vragen mensen of alles goed met je gaat uit een gevoel van verplichting, dus mijn antwoord is dan ook altijd hetzelfde. 'Ja, niets aan de hand. Ik, eh, ga naar huis.' Ik pak mijn zwartleren jasje en gooi mijn dansschoenen in mijn tas.

Abrupt staat ze op. 'Wacht! Vind je... Vind je het misschien leuk om nummers uit te wisselen? Gewoon om... te appen of zo.'

'Ik ben niet zo'n apper,' verontschuldig ik me. 'Sorry, ik zie je volgende week, Abby.'

'O,' reageert ze teleurgesteld. 'Oké, geen probleem. Tot, eh, volgende keer dan.'

Ik zwaai als afscheid en loop dan naar mijn fiets toe. *Wat moet mam nou weer?*

Als ik thuiskom is het huis donker, op een klein lichtje in de hal na. Mitchel ligt denk ik al te slapen, als mam hem tenminste naar bed heeft gebracht. Mijn kleine broertje is vier jaar, maar mijn moeder vergeet af en toe dat hij nog veel zorg nodig heeft. En vooral dat hij een moeder nodig heeft.

Ik loop de woonkamer in en sluit de deur achter me om Mitchel niet te wekken als ik: ‘Mam?’ roep.

Een kreun klinkt vanaf de bank.

Ik doe de lichten aan en loop dichterbij om mijn moeder daar met een vertrokken gezicht uitgeteld te zien liggen.

‘Fijn dat je thuis bent, lieverd. Ik had je nog gebeld. Zou je wat te eten willen maken voor mij?’ vraagt ze met een diepe zucht. ‘Ik heb echt een lange dag gehad op mijn werk en ik moest ook Mitchel naar bed brengen, terwijl ik al zo moe was.’

‘Maar Mitchel moest toch ook eten?’ vraag ik met op elkaar geklemde kaken. ‘Wat heb je hem gegeven dan?’

‘Rustig maar,’ schiet mijn moeder in de verdediging. ‘Mitchel heeft het restje boerenkool van gisteren gegeten.’

Opgelucht adem ik uit. Dat mijn moeder zichzelf verwaarloost moet ze zelf weten, maar mijn broertje mag niet de dupe zijn van haar donkere periodes. Soms voelt het echt alsof ik degene ben die hem opvoed.

Mijn moeder komt overeind en kreunt alsof ze pijn heeft. Meteen verstijf ik, want dat kan betekenen dat... ‘Is pap langs geweest?’ vraag ik op mijn hoede.

Mijn moeder verstijft ook van mijn vraag en is in één klap chagrijnig. ‘Praat niet over hem,’ sist ze mij toe. ‘Ik heb gewoon knallende koppijn, dat is alles. Maak nou maar wat te eten.’

In stilte makkend pak ik een blik erwtensoep uit de kast en warm dit op. Voor de vitamines pak ik een schaalpje en doe er wat aardbeien in. Mijn moeder is misschien niet het beste ouderfiguur, maar als ze nog verder afglijdt komen we pas echt in de problemen. Ik probeer haar daarom zo veel mogelijk te ontzien, vooral voor Mitchel. Hij verdient zo veel beter.

Als ik met de kom erwtensoep en het schaalpje aardbeien bij mijn moeder aankom, staart ze nors voor zich uit. Ik zet de kom soep neer.

Haar blik valt op de aardbeien en ze snuift. ‘Zo, wat dacht jij? Ik pak het duurste wat ik kan vinden?’

‘Dat dacht ik helemaal niet,’ zeg ik geïrriteerd.

‘Denk je dat er hier een geldboom in de tuin staat, Joan?’ gaat mijn moeder verder. ‘Ik werk zo hard en dan zit ik uitgeput op de bank en dan kom je mij uitgerekend aardbeien brengen.’

‘O, hou alsjeblieft op,’ zeg ik kortaf. ‘Wees eens dankbaar dat ik je überhaupt eten kom brengen. Waarom koop je die aardbeien in godsnaam als ze zo duur zijn en we ze niet mogen eten?’

‘Het gaat me er gewoon om dat jij zo makkelijk andermans geld uitgeeft.’

‘Andermans geld?’ reageer ik verontwaardigd, en er knapt iets bij mij. ‘Ik werk me toevallig een slag in de rondte om mee te betalen in dit huishouden.’

‘Ik zie jou de huur van dit huis anders niet ophoesten, hoor,’ brengt mijn moeder in.

Ik heb het gehad. ‘Jij betaalt pap anders niet van jónw geld als hij hier weer eens staat te bedelen. Je geeft alles aan hem!’

Mams ogen spuwen vuur. ‘Waag het niet ooit nog zoiets te zeggen. Je vader heb ik al een hele tijd geleden uit huis getrapt, ik ben degene die voor jou en je broertje zorgt!’ kaatst mam terug.

Zorg dan ook voor ons! wil ik roepen, maar dat heeft geen zin. ‘Je hebt geen idee wat ik allemaal voor jou en Mitchel doe,’ sis ik dan. ‘En als Mitchel er niet was geweest, had ik allang mijn koffers gepakt en jou hier laten wegwijnen.’

In een flits slaat ze het schaalpje aardbeien uit mijn handen.

Ineens kijkt mijn moeder me verslagen aan. ‘Sorry, ik... Ik heb gewoon veel aan mijn hoofd. Ik had niet zo boos mogen worden, jij doet ook maar je best. Ruim dit even voor me op, wil je? Ik ben zo moe.’ Ze gebaart naar de scherven en de stukken aardbei.

‘Je ruimt het zelf maar op,’ zeg ik, terwijl ik om alles heen stap en naar de gang loop. ‘O,’ zeg ik met mijn hand op de deurkruk en mijn moeder kijkt van het hoopje op de grond vragend naar mij. ‘Dansles was leuk, bedankt voor het vragen.’ Met die woorden laat ik mijn moeder achter en loop naar boven, de traan op haar wang negerend. Ik hoop dat Mitchel door alles heen heeft geslapen, maar als ik zachtjes langs zijn kamerdeur loop, hoor ik zijn stem.

‘Joni?’

Mijn hart vult zich altijd met liefde als Mitchel mijn naam probeert te zeggen. Ik adem een keer diep in en uit en open dan zijn kamerdeur. Zo vrolijk als ik kan zeg ik zachtjes: ‘Hé, kleine man. Kun je niet slapen?’

‘Wat was dat harde geluid beneden?’ vraagt hij meteen en ik vervloek mijn moeder vanbinnen.

Ik zet het lampje op zijn nachtkastje aan en ga naast hem op bed zitten. ‘O, heb je dat gehoord? Ik liet iets vallen, onhandig van mij, hè?’ Ik pers er een lachje uit. ‘Gelukkig is mama zo lief om het voor me op te ruimen. Ga maar weer lekker slapen, er is niets aan de hand.’

Er verschijnt een gerustgestelde glimlach op Mitchels gezicht en ik voel een last van mijn schouders vallen. Gelukt.

‘Joni? Kun je nog één keer kijken of er echt geen monsters in mijn kast zitten?’ vraagt hij dan.

Ik aai hem over zijn lichtblonde krullen en geef hem een kus op zijn voorhoofd. ‘Tuurlijk, kleine man.’ Ik loop naar de kast en als ik hem ervan heb verzekerd dat er écht geen monsters in zitten, zucht hij opgelucht.

‘Was je al over iets moois aan het dromen net?’ vraag ik.

Mitchel knikt. ‘Over draken en suikerspinbomen,’ zegt hij enthousiast.

Ik glimlach naar hem. ‘Dat klinkt heel mooi. Ga dan maar

snel weer naar dromenland. En je weet het, hè? Als er iets is, kom je naar zolder om mij wakker te maken. Ga maar niet naar mama, die werkt heel hard voor ons en heeft haar slaap nodig.’

‘Weet ik,’ fluistert Mitchel.

‘Goed zo,’ zeg ik tevreden. Ik doe het lampje op zijn nachtkastje weer uit en loop naar de deur. ‘Ik hou van je, kleine man.’

Het antwoord blijft uit, want mijn broertje is alweer vertrokken naar het land van draken en suikerspinbomen. Zachtjes sluit ik zijn deur en loop dan hoofdschuddend de zoldertrap op. Mitchel moest eens weten. Monsters zitten niet in een kledingkast. Monsters liggen beneden op de bank.

3

ABBY

‘Maar het duurt maar tot tien uur,’ breng ik smekend in als we aan de eettafel zitten. ‘Daarna kom ik meteen naar huis.’

‘Abby...’ zucht mam. ‘Je weet dat ik niet wil dat je doorde-weeks ’s avonds weg bent. Dat is helemaal nergens voor nodig. Het is morgen donderdag en vrijdag moet je gewoon weer naar school. Je gaat maar in het weekend een keer overdag.’

‘Het gaat om een fucking bioscoop, mam! Ik ga toch niet naar een ontgroening van een studentenvereniging?’

‘Doe eens niet zo brutaal,’ zegt mijn moeder streng en ik voel mijn kansen wegglijpen.

‘Ik had een afspraak om met Milan naar de film te gaan, maar van jou mag ik weer eens niets leuks doen in het leven,’ zeg ik bits.

‘Ik probeer met je mee te denken,’ zegt ze dan en ik moet me inhouden om niet te snuiven, want ze is allesbehalve aan het meedenken. ‘Ik vind het alleen niet verstandig dat je ’s avonds laat op pad bent.’

‘Ik ben niet alleen, hè?’ benadruk ik. ‘Milan is bij me en die beschermt me echt wel als het moet. Plus, zoals ik net al zei is het om tien uur klaar, dus dan lig ik om elf uur in mijn bed.’

‘Ja, maar je vader en ik willen wel om tien uur slapen en je

weet dat ik niet kan slapen tot je thuis bent,' zegt mijn moeder bezorgd.

Maar ik ben al zestien! wil ik geïrriteerd roepen, maar ik hou me in.

'Draait die film niet wat vroeger?' vraagt mijn vader.

'Nee,' lieg ik. Hij draait ook om halfvijf, maar Milan wilde graag 's avonds, dus ik ga deze optie mooi niet noemen.

'Ik vind dat je in het weekend maar een keertje overdag moet gaan. Dan is het licht en hebben jullie alle tijd.' Mijn moeder neemt een hap van haar eten.

'Maar ik heb het al beloofd,' stamel ik nog.

'Dat is niet mijn probleem,' zegt mijn moeder simpelweg. 'Zeg het maar af en kijk dit weekend maar even. Je had nog niks gepland zei je gisteren.'

'Maar, mam,' begin ik zeurend, maar mijn vader kapt me af.

'Je hebt je moeder gehoord. Weekend of helemaal niet,' zegt hij streng.

'En als ik nou bij Milan slaap?' probeer ik nog. 'Dan hoeven jullie niet wakker te liggen. Dan ben ik van bioscoop tot huis geen moment alleen. Het komt perfect uit, want we beginnen vrijdag allebei het tweede uur, dus dan kunnen we ook nog met elkaar mee naar school fietsen!' Dit laatste is ook een leugen. Milan begint morgen pas het derde uur, maar ook dit hoeven mijn ouders niet te weten.

Mijn moeder werpt een bedenkelijke blik op mijn vader en hoop laait op in mijn buik.

'Sterker nog,' begin ik om mijn ouders over de streep te halen, 'Lilian, de moeder van Milan, heeft al aangeboden om ons met de auto te brengen en halen.' Weer een leugen, maar ik kan het gewoon niet maken om morgen bij Milan aan te komen met: 'Sorry, ik mag van mijn moeder 's avonds nergens heen.'

'Dan spreek ik iets met jou af,' zegt mijn moeder op directe

toon en ik weet dat het me gelukt is. ‘Je stuurt mij een berichtje als je bij de bioscoop bent en vrijdagochtend als ik wakker word, verwacht ik een appje te lezen dat je ook weer thuis bent gekomen. Als er íéts verandert aan het plan, geef je dit aan ons door. En volgende keer zorg je dat je dit soort ongein in het weekend plant. Afgesproken?’

Ik glunder trots en knik enthousiast. ‘Ja, afgesproken! Bedankt!’

‘Zorg dat je de spullen die je vrijdag voor school nodig hebt vast inpakt, zodat je die niet kunt vergeten.’

Ik knik opnieuw. ‘Ga ik regelen.’ Een verlossende zucht ontsnapt aan mijn mond. Ik hoef Milan niet af te zeggen. Ik kan nu gewoon doen alsof mijn moeder er helemaal oké mee was, zodat hij niet denkt dat ik een of ander klein kind ben. Milans ouders zijn zo anders dan die van mij. Zij laten Milan en zijn oudere broer gewoon gaan en staan waar ze willen op ieder tijdstip van de dag en op iedere dag van de week. Het lijkt me heerlijk om zo zelf te kunnen beslissen wat je doet en niet eerst een hele spreekbeurt voor te hoeven bereiden om toestemming te krijgen.

***

‘Gutenmorgen!’ roep ik energiek als ik The Hang Out in loop. De frisdrankautomaat staat te knippen in de hoek, zitzakken staan slordig naast elkaar en de tafelfoetbaltafel staat er flink gebruikt bij.

‘Abby, hé!’ roept Milan vanaf een donkerblauwe zitzak. ‘Kijk deze!’ zegt hij tegen zijn vrienden en hij laat een video op zijn telefoon zien. Ze lachen er hard om.

‘Jeez man, zij is echt kaulo lelijk!’ roept Milans beste vriendin Bastiaan en hij haalt zijn hand door zijn met gel vastgezette

blonde lokken. Soms komt hij zo raar uit de hoek met zijn opmerkingen.

Met mijn alles-is-helemaal-chillhouding loop ik op het groepje af. Ik buig me voorover om Milan een kus op zijn mond te geven. ‘Wat zijn jullie aan het doen?’ vraag ik als hij zijn lippen tegen die van mij heeft gedrukt.

‘Beetje Dumpert-video’s kijken,’ reageert Milan. ‘Heb je zo tussenuur?’ voegt hij eraan toe.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, ik heb Nederlands na de pauze.’

‘Ah, dat is kut. Hoeveelste ben je uit?’

‘Zesde,’ zeg ik met een zucht. ‘Jij?’

‘Vijfde,’ antwoordt hij en hij draait zijn telefoon weer naar zijn vrienden om een video te laten zien. ‘Check deze. Deze blijft echt goud. Hoor hoe die opa “MAND!” zegt.’

Rafi plaatst zijn vuist tegen zijn mond en schiet in de lach. ‘Gast! *Legendary* deze, ik zeg het je.’

Ik glimlach, Rafi is altijd aardig tegen mij, dus zijn aanwezigheid kan ik wel waarderen. Weer eens iets anders dan luisteren naar Bastiaan die vertelt hoeveel hamburgers hij straalbezopen bij de Maccie heeft gegeten.

‘Of doe die met de politie,’ zegt Xem. ‘Dat die ene gast tegen de vlakke gedrukt wordt en de agent echt mokerhard gaat uitschelden.’

‘O ja, gast, doe die!’ stemt Bastiaan melig in.

Ik kijk naar Milan, die al aan het genieten is van de video’s voor hij ze heeft aangeklikt. Ik voel me een beetje ongemakkelijk worden. ‘Ik, eh, ga Ayana opzoeken,’ zeg ik.

‘Is goed, schat,’ zegt Milan en hij geeft me nog een kus.

Ik sta op en gooi mijn rugzak over mijn schouder. ‘O, voor ik het vergeet, kunnen we vanavond bij jou slapen in plaats van bij mij?’

‘Vanavond?’ Milan kijkt me vragend aan.

‘De bios?’ help ik hem herinneren.

Milan fronst zijn wenkbrauwen. ‘O, is dat vanavond? Shit, helemaal vergeten. Ik ga met de boys een LAN-party doen, effe lekker gamen.’

‘O,’ stamel ik.

‘Sorry, Abby-babby. We kunnen zondag wel gaan. Is dat oké?’

‘Ja, nee, tuurlijk. Is helemaal prima,’ zeg ik teleurgesteld.

‘Je bent de beste!’ roept hij uit en hij blaast me een kusje toe in de lucht.

Verbouwereerd loop ik The Hang Out uit en ga ik op zoek naar Ayana. Soms vraag ik me echt af waarom Milan en ik verkering hebben. Waarom hij nooit rekening met me houdt. Hij weet hoeveel moeite ik moet doen bij mijn ouders. Met een zucht laat ik me naast Ayana op een stoel zakken. Wat ziet ze er toch weer tof uit vandaag met die roze plukken in haar kroeshaar.

‘Zo, die kwam uit je tenen. Vertel op,’ zegt Ayana en ze neemt een hap van haar broodje pindakaas. Ze heeft echt een pindakaasverslaving.

‘Milan heeft onze date gecancelld,’ zeg ik en ik laat mijn hoofd met een kreun achteroverhangen.

‘Wat een lul,’ reageert ze met volle mond vanuit haar trotse feministische, lesbische hart.

‘Hij gaat gamen met de boys.’

‘Wat zei je tegen hem? “Als jij je vrienden niet heel gauw dumpst, dump ik jou!”?’

‘Yaan...’

‘Ja, sorry,’ zegt Ayana, ‘maar je moet echt wat meer voor jezelf opkomen, hoor.’

‘Ik wil gewoon niet die vriendin zijn die hem claimt en constant loopt te zeiken. Ik wil gewoon een chille vriendin zijn.’

Ik pulk aan de veter van mijn lichtroze Dr. Martens.

‘Dus dan ben je maar de vriendin die over zich heen laat lopen?’ kaatst Ayana terug.

Ik krimp ineen, omdat ik weet dat ze gelijk heeft. ‘Ik vind het gewoon niet heftig genoeg om er echt een ding van te maken, snap je? Iedereen kan een keer afzeggen.’

‘Een keer, ja, maar dit is niet de eerste keer,’ brengt ze me in herinnering.

‘Ik weet het, maar hij heeft het elke keer goedge maakt. Hij is gewoon wat vergeetachtig, maar hij is wel heel lief. Laten we er maar over ophouden.’

‘Als jij het zegt...’

Dat Ayana Milan niet leuk vindt, weet ik al een tijdje, maar het is vermoeiend om keer op keer je vriendje te moeten verdedigen.

‘Ben je klaar voor je eerste werkdag bij de bowlingbaan morgen?’ vraag ik daarom maar, van onderwerp veranderend.

‘Ja, ik heb er echt veel zin in! Hopelijk werken er een beetje mensen met wie ik goed vibe,’ zegt ze enthousiast.

‘Vast wel, jij kunt het met zo veel mensen goed vinden.’

‘True,’ geeft ze lachend toe. ‘Ik zal je uitgebreid verslag doen van mijn bevindingen.’

‘Dat is je geraden,’ zeg ik met een grijns.

***

Als ik thuiskom laat ik mijn zware tas, waar ook alles voor vrijdag al in zit, met een plof op de grond vallen.

Mijn moeder stuift naar de voordeur en kijkt me aan met grote ogen, alsof ze een geest heeft gezien. ‘Wat doe jij thuis?’ vraagt ze verbaasd.

Dit is het moment waarop ik haar vertel dat Milan me heeft

laten zitten. Alleen... dat kan ik niet. Als ik Milan in een slecht daglicht zet, onthoudt mijn moeder dat voor altijd. Hij krijgt een soort onzichtbaar streepje bij zijn naam. Three strikes and you're out. Vandaar dat ik nooit negatief over Milan praat tegen mijn ouders.

‘Nou?’ dringt mijn moeder aan.

‘Eh, we gaan zondag naar de bioscoop in plaats van vanavond. Je had helemaal gelijk. In het weekend is echt véél handiger, dus we hebben het verschoven.’ De leugen rolt zo van mijn tong, maar ik ben het inmiddels gewend om haar naar de mond te praten.

Mijn moeder straalt. ‘Zie je nou wel? Dat vind ik nog eens een goede beslissing van jullie. Fijn dat Milan het hier ook mee eens was.’

‘Hm-hm,’ reageer ik.

‘Dan heb je vanavond een rustig avondje thuis, heerlijk toch?’ Mam klapt in haar handen en loopt de woonkamer weer in.

‘Nou, heerlijk,’ mompel ik sarcastisch en ik strompel de trap op, blij dat ik er makkelijk vanaf gekomen ben.

Er klinkt gelach op zolder. Davey, de vriend van mijn zus, is er. Hij komt de zoldertrap af gerend met een blauw gezichts-masker op.

‘O, hé, Abs,’ zegt hij als hij mij ziet.

‘Hé, Davey. Wat heeft ze je nu weer aangedaan?’ vraag ik grappend met een knikje naar zijn gezicht.

‘O, volgens Becs heb ik een droge huid, dus ik moest dit geweldige masker proberen.’ Zijn volume neemt toe naar het einde van zijn zin, zodat mijn zus het kan horen.

‘Je lijkt wel een smurf!’ roept Rebecca van boven en ze gaat helemaal stuk om zichzelf.

Davey schiet ook weer in de lach. ‘Jouw zus...’ zegt hij en hij schudt lachend zijn hoofd, terwijl hij naar de badkamer

loopt om het masker van zijn gezicht te wassen.

Mijn zus en Davey hebben altijd zo veel lol samen en ik voel een steek van jaloezie opkomen. Snel ga ik mijn slaapkamer, die aan de badkamer grenst, in en sluit de deur. Ik laat me met mijn rug tegen de deur omlaagzakken en sla mijn handen om mijn knieën.

Ik wil wat zij hebben.

www.uitgeverijdefontein.nl

© 2024 Monica Haak

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Caren Limpens

Omslagbeeld: Shutterstock

Beeld binnenwerk: © Alexander Limbach / Adobe Stock

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7286 1 (e-book 978 90 261 7410 0)

NUR 285